

במדינה

(המסך מעמוד 31)
בחירות, וכל של עסקני-חרות ברחבי הארץ ישגרו מסר של אס-אס להנהגתם, כן יתחוק מעמדו של לוי לעומת הורביץ. הורביץ יכול לנצח בקרב. אך אם לא יוכה בהצלחה כלכלית מפתיעה, לוי הוא שינצח במלחמה.

פרשות

הזונה, הבן וערר-הדין

בנה של היצאנית שנישאה פינחס לבון מתנכר לה, ואילו עורר-הדין צבי לירסקי הוא המלאך הטוב שעוזר לה

בנה של שולמית בופמן, גרושתו של פינחס לבון ז"ל, העומדת עתה לדין פלילי בגין החזקת וניהול בית-בושת בדירתה (העולם הזה 2209), הוא רקדן בלט מספר 88. אולם בעטיו של מיקצועה של האם, אין הבן רוחש לה כבוד רב.

במשך השנים האחרונות אומנם נהג הבן לבקר את אמו, ואף הסריש לה קיצבה חודשית של אלף לירות, אולם מאז מעצרה האחרון בסברואר 1979, והפירוטומים סביבה בעיתונות, חדל לבקר אותה ומה שחמור עוד יותר אף הפסיק את קיצבתה.

גרושתו של שר-הביטחון לשעבר נשר ארה, איפוא, בודדה וגלמודה. גם ידידה האחרים זנחו אותה. הייתי חברה במר עדון קשישים. סיפרה שולמית בופמן (74). אבל כששמעו שם שעצרו אותי, וכתבו בעיתונים על העבר שלי, הם זרקו

מרקדיט לירסקי התנדבות

אותי. עכשיו אין לי אף אחד. כולם מת-עלמים ממני ומתנכרים לי. אפילו חבן שלי לא רוצה להכיר אותי."

כמו בן. מאז מעצרה הורע גם מצבה הכספית. "העירייה שיחררה אותי במשך שנים מתשלום מיסים", סיפרה שולמית, המתגוררת בתל-אביב. "עכשיו הם הוזמינו אותי ורוצים שאשלם להם ששת אלפים לירות. בכיתי לפניהם שאין לי כסף, אבל הם אמרו לי: 'קראנו עליך בעיתונים. יש לך בית-בושת ואת מרוויחה הרבה כסף. אז תשלמי'."

יחיד שמבין לליבה של שולמית הוא לדבריה, פרקליטה, עורר-הדין צבי לירסקי. מחוסר אמצעים לא שכלה שולמית לש-כור לעצמה את שירותיו של פרקליט, ולירסקי התנדב לייצג אותה בחינם.

לירסקי הוא כמו בן בשבילי, סיפרה שולמית. "הוא היחיד שבאמת איכפת לו ממני. אם הוא לא היה מוכן להגן עלי בחינם אני לא יודעת איך הייתי מסתדרת. כולם חושבים שעשיתי הרבה כסף, אבל אף אחד לא יודע שאה כל הכספים שלי הוצאתי כל תחיים על עורכרדין. עכשיו לא נשארה לי פרוטה."

היום השחור. שולמית בופמן עמדה בעבר כבר כמה פעמים לדין פלילי בגין זנות וניהול בית-בושת. היא בילתה גם שתי תקופות בנות חצי שנה כל אחת בבית-הסוהר. אולם בימי זוהרה היתה שולמית בופמן שם דבר. סיפרו עליה כי

מיהו ארצי ויין, האיש שקיבל

משכורת של 180 אלף

לירות לחודש - בתוספת

מכונית ונהג צמוד?

ה איש שהביא את החופפה הציבורית לשיא חדש הוא ללא ספק ארצי ויין, מנכ"ל חברת עזרה וביצרון, שבבעלות עיריית תל-אביב, ומרכז ועדת ההיגוי של פרויקט שיקום שכונת-המצוקה בתל-אביב.

בשבוע שעבר אישרו חברי מועצת-המנהלים של חברת עזרה וביצרון משכורת של 90,844 לירות לחודש, לארצי ויין. לא רק

מלה

רוצים ממני?

"מה רוצים ממני?" שואל ארצי ויין, "אני העמדתי את התנאים שלי. היה משאומתן והגענו לסיכום שהגענו. מועצת-המנהלים אישרה את המשכורת ואם יש טענות הן צריכות להיות מופנות אליה ולא אלי. הם החליטו הם אחראים למה שהחליטו."

"לי היו סיבות טובות לדרוש את המשכורת הזאת. אני אביא לדוגמה גיבור בחברה ציבורית, המרוויח 15 אלף לירות, ותחת דיו עוברים סכומים של עשרות מיליוני לירות. איך הוא יכול לעמוד בסיחוי עם משכורת כמו שלו? אין פלא אם הוא מועל. אצלי המצב דומה. אם אין לי רווחה כלכלית אני לא יכול להתמסר לתפקיד שאותו אני צריך למלא. 90 אלף לירות זה המינימום שאני צריך כדי לתפקד. בפחות מזה אני לא יכול לעבוד."

"לא איכפת לי בכלל כמה מקבלים אחרים. אני לא איש טיפוש. אני יודע כמה אני צריך לקבל. אני לא חייב דין-חשבון לציבור ולא לאף-אחד. אני חייב הסברים רק למועצת-המנהלים. הם קיבלו אותי לעבודה והם יכולים לפטר אותי. מה חושבים אחרים לא מעניין אותי."

ניגוד

אינטרסים

דברי שלמה להט, אין משכורתו של ויין כה מוגזמת. לאור כישוריו והאחריות המוטלת עליו, אולם בכך לא תמה פרשה זו.

היועץ-המישפטי של משרד ראש-הממשלה התבקש לחוות את דעתו בנוגע לכפילות התפקידים שממלא ארצי ויין. קבע היועץ המישפטי: "בהעסקתו של ארצי ויין כמנכ"ל החברה העירונית בתל-אביב עזרה וביצרון וכמרכז ועדת ההיגוי של פרויקט שיקום שכונת-המצוקה בתל-אביב, יש ניגוד אינטרסים מובהק, דבר שאינו מקובל בהתאם למינהל התקין."

"בתוקף תפקידו יפקח ארצי ויין על פעולותיה של חברת הלח"ש, שהיא חברה מתחרה לעזרה וביצרון. והאבסורד היה שארצי ויין יצטרך לאשר את תוכניות השיקום של החברה המתחרה בחברתו."

בתגובה על חוות-הדעת זו של היועץ המישפטי מסרה עיריית תל-אביב כי הנושא נמצא עדיין בבדיקה. עד אשר תסיים העירייה את הבדיקה, אפשר ללמוד על אופיו של ויין מתוך תגובתו לקביעת היועץ המישפטי בעניינו. "לא מעניין אותי מה אומר היועץ המישפטי", אמר ארצי ויין, "אני גם לא מתכוון לקרוא את חוות-ההדעת שלו. היא כלל לא נשלחה אלי. אני אמשך לכהן בתפקידים שניתנו לי. לדעתי אין שום התחרות בין חברת הלח"ש לחברת עזרה וביצרון ואין שום ניגוד אינטרסים בתפקידים שאני ממלא. אם יש למישהו הסגות הן לא צריכות להיות מופנות אלי. הכתובת היא מועצת-המנהלים. היא תקבע ואני אמלא אחר החלטותיה. מה חושב הציבור לא איכפת לי."

שאפילו משכורתיהם של שרייה-ממשלה אינן מגיעות לכדי מחצית סכום זה, אלא שדרישתו המקורית של ויין היתה 180 אלף לירות. רק אחרי שהתחוללה סערה בעירייה הסכים ויין להתפשר על מחצית הסכום.

ארצי ויין בנה את מעמדו בתפקידיו ניהול בחברות בנייה ציבוריות, כקרבן מישפחה על-ידי נישואיו של שר-השיכון המנוח אברהם עופר, מונה ויין, צעיר נמרץ ממוצא רומני, כמנהל מחלקת האחזקה של חברת שיכון-עובדים. מאוחר יותר הלך שמו לפניו כאיש קשוח, המתמחה בניהול משאומתן עם תושבי אזורים המיועדים לפינוי. שמו זה הוא אשר סלל לו את הדרך לתפקידיו הנוכחיים.

אולם, נראה כי ויין החליט לנצל עד תום את העובדה שקיימת דרישה לאדם עם כישורים כשלו. הוא הפגין את קשיחותו גם בעת שניהל את המשאומתן על תנאי העסקתו. מלבד המשכורת האסטרטגית שדרש, הציג גם תנאים בלתי-מקובלים ובלתי-הגייוניים אחרים. כאשר דרש כי תינתן לו הזכות להמיר את ימי המחלה השנתיים, המוקצבים לו, בכסף, אם לא יפול למישכב, נראה היה כי זהו אכן שיא-החופפה. אולם לא ארך זמן ויין שבר גם אותו.

"אני לא חייב

דין וחשבון לציבור"

ב חודש ספטמבר 1978 כנס ויין לתפקידו כמנכ"ל עזרה וביצרון. למרות שהמשכורת שדרש היתה כסולה ומכופלת ממשכורתו של המנכ"ל הקודם, עמוס קינמן, הסכים ראש עיריית תל-אביב, שלמה להט, לחתום עימו על חוזה העסקה מיוחד, שלפיו אושרו מרבית הדרישות שהעמיד ויין. נקבע כי משכורתו תהיה 180 אלף לירות לחודש, והוא קיבל מכונית פרט 504 חדשה עם נהג צמוד, והטבות נוספות. רק בנוגע להמרת ימי-המחלה בכסף סרב להט בעקשנות, וויין הבין כי כדאי לו לוותר.

כאשר הובא החוזה לאישורם של חברי מועצת-המנהלים של חברת עזרה וביצרון, סירבו הללו לאשרו. לא עזרו גם הסכריו של להט. כי המשכורת משולמת גם עבור כהונתו של ויין כמרכז פרויקט השיקום, ולכן היא כה גבוהה. חברי-המועצה ידעו כי לא קיים כלל תקן לתפקיד זה, וכי בדרך-כלל ממלא אותו ראש-העירייה בעצמו. העושה עבירה זו בהתנדבות. כך נסחבה ההחלטה בנושא זה יותר משנה, עד אשר הסכים ויין לוותר על מחצית משכורתו. התנאים האחרים בחוזה נשארו כשהיו.

אולם גם המשכורת בסך 90,844 לירות, שאושרה לוויין, אינה עומדת בשום פרופורציה למשכורות המקובלות במשק הציבורי.

"כל פעם שכתבו עלי בעיתונים הזכירו שהייתי נשואה פעם לאישיות חשובה. אבל אף פעם לא כתבו את השם של אותה אי-שיות. הוונות החברות שלי תמיד שאלו אותי למה כותבים רק עלי ואותו מסתירי. אני העדפתי שיהיה כך, כי פחדתי מהנקמה של המישפחה שלו. גם היום אני מפחדת. אפילו שהוא קבור באדמה, פינחס לבון יותר חזק ממני."

אף אחד לא רוצה לעזור לי. "עכשיו מה שנשאר לי זה לחכות למות. אין לי עוד בשבילי מה לחיות. היום שבו הכרתי את פינחס לבון היה היום השחור בחיי. הפכתי להיות זונה מפני שהוא חתגרל ממני. אם לא הייתי מכירה אותו הייתי יכולה להיות היום נשואה למישהו אחר ומעולם לא הייתי מגיעה לאן שהגעתי."

במיטתה בילו כל גדולי היישוב. מאוחר יותר, כאשר פתחה בקאריירה של יצא-נתיצמרת, המשיכה לקיים עימם יחסים, אך תמורת תשלום. בימי ויקנתה ניסתה לכפר על עברה. "התנדבתי תמיד לעזור בזמן מילחמה", סיפרה שולמית בופמן. "הייתי הולכת לי בתי-חולים ומטפלת בפצועים. עשיתי כל מה שיכולתי כדי לעזור להם. אבל היום